

LA TARDA ÉS GRISA I ENNUVOLADA

Miro pels vidres del tren i escric: una riera sense cabal, seca. Al davant mateix, hi tinc una noia que es desempallega d'un cabell i balanceja el peu amb una sabata de color vermell. Torno a mirar a l'exterior: a l'andana de l'estació de Terrassa Est, hi ha una noia solitària. Al tren, escric millor que a la biblioteca. La noia del davant manté els braços creuats. A la mà, hi té el telèfon mòbil i després de dedicar-li una mirada de reüll, decideix teclejar un número impossible, el de la consulta imaginària que l'ha de sostreure de la incomoditat de saber-se observada pels ulls d'un desconegut.

Estimada desconeguda que tecleges amb la mà dreta un telèfon mòbil plegable metal·litzat, ara que ens endinsem en un túnel i anuncien la parada de Sabadell Nord. Ens hem vist per primera vegada fa cinc minuts i sé que tens el singlot. Ens hem dedicat mirades de reüll i jo intento mirar-te pel reflex del vidre. Badalles i tens singlot. Estàs prou inquieta per no parar de balancejar el peu, una sabata de pell, descoberta, de color vermell amb un serrell que imita un floró; no duus mitjons, ni mitges. És el peu dret que balanceges. Ara que abandonem Sabadell Nord, estem en un túnel, i m'hi fixo. Tens el cabell llarg i abundant, llis, amb la clenxa al bell mig, de color castany, fins al pit. A la falda, una bossa de mà, de pell i color marró clar; al costat d'una altra bossa, de color negre amb pics de coloraines que semblen *confetti* enganxat. Somrius perquè en el fons intueixes que tu apareixes en el que jo escric. Al voltant del coll, duus un mocador que sembla un mosaic de colors ètnics. Ets molt jove i em vénen ganes de besar-te. Si sabessis, però, com en sóc, de virginal, fugiries. Tens els ulls molt grans, de color castany. I no deixes de tenir els braços encreuats. Els peus no toquen el terra. Fas servir texans: blau marí fosc, sense estrips ni altres vel·leïtats del jovent. Ets formosa i sana. Doncs bé, com ho he de fer per establir una conversa amb tu? Deixar que em clavis un cop de peu, una puntada? Com es diuen aquests jerseis de llana que en comptes de botons i cremalleres fan servir unes peces com taps de fusta o fusos?

A Sabadell Sud, s'asseu amb nosaltres una mare i una nena de 6 o 7 anys.

Que estàs enfadada? El telèfon mòbil a la mà. Per què el consultes? Estàs inquieta? Vols aigua? Ho dic pel singlot. Les arracades perlines et queden molt bé.

Barberà del Vallès, 18:00h.

No et mengis les ungles. I si acabo d'estendre la cama perquè em donis un cop? No, no sóc un sàdic. I si deixés caure el bolígraf? Fa massa estona que ens estem mirant. Et passes la mà pel cabell i amb la punta dels dits hi jugues, t'hi entretens, però em sembla que començo a avorrir-te i incomodar-te. La corretja de la bossa de pell marró és blau i vermell. Has somrigut quan la nena s'afanyava a cercar el bitllet; arran de l'amenaça materna que l'exhortava a conservar-lo al llarg de tot el viatge, no fos cas que passés el revisor. A Santa Maria, ens hem creuat amb un altre comboi. La gent puja i baixa. Os pedrer. No parla. Jo sóc tímid i vergonyós, però tu ets antipàtica.

La tarda ha adoptat un to molt gris i uniforme, com boirós. La nena s'ha inclinat endavant, fins a la falda de la mare. Es diu Marta i vol un llit per descansar. A Montcada i Reixac – Manresa, la nena es desempallega de l'abric. Una família s'afegeix al passatge. "*Feu situ au pare*" em sembla entendre.

La Marta porta un jersei de color lila que combina els tons clar i forts. S'hi pot llegir: "*Better love*". Onicofàgia. Això que practiques amb el colze del braç esquerre a l'ampit de la lluna es diu així.

A Montcada Bifurcació, el soroll de vies rovellades és aspre i som. Tens les celles bastant gruixudes. Tenia un professor que titllava d'inútils les persones que no sabien lligar en un tren o, en general, al transport públic. Des de fa molts anys, hi rumio.

Com et dius? Em trobes vell? Com puc començar una conversa amb una desconeguda? A mesura que s'esbrava l'efervescència inicial, la resignació s'apodera de mi. Tenim un altre tren a tocar. No miro perquè no vull marejar-me. La nena es pensa que ens movíem. L'efecte és bo. Però era l'altre comboi que arrencava primer i es posava en moviment. Has tornat a somriure. Tens més connexió amb la nena que amb mi. És com si hi hagués una muralla. Què hi busques ara a la bossa? El mòbil! L'havies desat i ara el recuperes.

- Tina, em sembla que em queda una parada...
- La següent.

Entrem en un túnel i perd la connexió. La foscor és absoluta.

Són les 18:15h. Consultes el mòbil. El revers del telèfon fa de mirall. Qui és la Tina? Ara intentes recuperar la conversa, però encara som al túnel.

- No tinc cobertura
- I el Teo?
- ...
- Arribant a Sant Andreu Arenal.
- Us espero a Arc de Triomf.

El viatge s'acaba i no ens haurem dirigit ni una simple paraula. Són les 18:18h i no paro d'escriure mentre la mare i la filla s'han aixecat i ens han ullat sense dir res, a tall de comiat. És difícil establir una conversa. Un home i un nen s'apropen a la Marta i la seva progenitora; la família deuria haver quedat repartida durant el trajecte.

Tens el bitllet a la mà. Ets molt jove. La bossa dels pics que semblen confetti és una motxilla. Baixes, en efecte, a l'estació de l'Arc de Triomf de Barcelona. T'has estirat el jersei blau marí. No deus mesurar més de d'un metre i mig. A la finestra, hi llegeixo "Finestra d'emergència". Em sap greu que t'hagis aixecat

amb quasi dos minuts d'antelació. Potser estàs farta de les meves mirades i sospites que et descriu. Ho sento. Més enllà d'aquests amors, no conec res més. Fins i tot fas veure que observes amb devoció el rètol lluminós: 17°C; 18:22h, destinació, Sant Vicenç de Calders; enllaç amb R1, R3, R7, Metro i Mitjana Distància. Em sap greu.

Sospiro fondo, fins al darrer instant he mantingut l'esperança.

Giro el cap. I, arran de porta, descobreixo una noia rossa que mastega xiclet. Està asseguda amb les cames creuades, en un dels seients plegables pròxims a la porta. Vesteix texans i calça botes de pell, marró clar, fins a la meitat del turmell. Em sembla que m'he tornat a enamorar: aquesta serà la bona.

Rosenda Batalla